

Programa (totes les sessions sean per la tarda, de 18.00 a 21.00 h a l'IDEC)

Dimarts 29 de novembre

Presentació de l'acte.

“TELEURNES O EL TELEIMPERI CONTRAATA”

És lícit que una cadena de televisió difongui un concurs amb aspirants a polítics? Hi ha límits per a l'humor quan es tracten assumptes complexos en una societat dividida en què pesa molt l'efecte del terrorisme? Aquests són la mena d'interrogants que proposem per a l'obertura del MINIPUT, una sessió dedicada als vincles que posen en contacte la política i la televisió molt més enllà de la presència d'aquest assumpte als informatius i debats. La flegma britànica i l'humor basc ens proporcionen un bon pretext per descobrir fins a quin punt la pantalla televisiva necessita de la política a la vegada que prova d'influir-hi.

Produccions que s'hi projectaran

- *Vote for me* (concurs reality, 32', Gran Bretanya, ITV)
- *Vaya semana* (humor, 40', Espanya, EITB)
- *Los lunnis* (infantil, 12', Espanya, TVE)

Moderaran la sessió: Mercè Camins (CatalanFilms) i Joan Carreras (TVC)

Comptarem amb la presència de: Andi D'Sa (productor de *Vote for me*), Roberto Moso (coordinador de programació d'EITB) i Valentín Villagrasa (director de *Els Lunnis*).

VOTE FOR ME

Anglaterra, 32'

Títol original: *Vote for me*
Any de producció: 2005
Gènere: Documental

Producció: Jane Rogerson, Andi D'Sa
Director: Caius Julyan

Ens podem imaginar una mena d'Operación Triunfo en què els concursants no han de saber cantar sinó fer mítings i aconseguir vots? Aquest seria, per entendre'ns, el mecanisme del programa britànic que va proposar als espectadors l'elecció entre aspirants a polítics. Tractant-se d'un programa de gran audiència és fàcil imaginar que els aspirants a polítics tenien en comú una predilecció pel populisme. Per a alguns serà una visió superficial de la política que la banalitza i per a d'altres serà un excés de politització dels concursos. Sigui com sigui, ens queden moltes preguntes per

respondre: és possible demanar vots per obtenir share? És ètic que una emissora privada impulsi un candidat? És el mateix fer un show que convocar unes primàries? És veritat que la democràcia del futur serà televisiva? O bé ja ho és ara? Veniu, mireu i voteu.

VAYA SEMANITA

Espanya, 40'

Títol original: Vaya Semanita

Any de producció: 2005

Gènere: Humor

Producció: Unai Martínez Barranco

Director: Javier García de Vicuña

Es pot riure amb la kale borroka? Es pot fer gràcia amb l'Ertzainza i els terroristes? Hi ha algun marge per basar l'humor en una situació política? Vaya semanita ja és a la tercera temporada, i tot sembla confirmar que no hi ha límits. El seu atreviment, la seva explosió de naturalitat i la manera descarada com afronta els temes més polèmics en una societat complexa com la del País Basc han convertit el programa en un cas singular. Fa riure, no té por i a més obté bons resultats d'audiència. Què més vol un programador? Per això hi va haver uns quants intents d'adaptar la idea a d'altres cadenes fins que a la fi TVE va fitxar gran part de l'equip. Ara el programa original de la televisió basca s'ha hagut de reorganitzar per sobreviure. I sembla que ho ha aconseguit. La clau és tenir plena llibertat per crear un humor agosarat i posar l'accent en la situació local. No es pot exportar? Els programadors confien que sí. Pagaran car aquest atreviment?

ELS LUNNIS

Espanya, 12'

Títol original: Los Lunnis

Any de producció: 2005

Gènere: Infantil

Producció: Ignacio Montaña/ TVE

Director: Valentín Villamasa

Els Lunnis és el programa infantil més vist des que Barrio Sésamo va deixar les pantalles. No obstant Els Lunnis tenen un plantejament diferent al d'aquells Barrio Sésamo o Cajon Desastre. El seu diàleg amb la realitat social, cultural i política ha fet de Els Lunnis un programa, no només divertit, sinó pedagògic per uns nens que no volen deixar-se encegar pels efectes especials de les sèries japoneses. En aquesta sessió podrem veure fragments d'un programa sobre els casaments homosexuals, un altre programa sobre el Quixot i un altre programa sobre el problema de la immigració.

Dimecres 30 de novembre

“ELS DOCUMENTALS, PODEN CURAR?”

La televisió ha entrat en una època en què qualsevol pot explicar la seva història personal. En aquesta sessió ens trobarem amb un fill traumatitzat, una família multiparental i un noi amb paràlisi cerebral. Aquests personatges revelen realitats complexes i doloroses davant de la càmera, i el resultat és una teràpia eficaç. Almenys aparentment; perquè, tot plegat, és de veritat? La càmera i el realitzador s'han posat al servei del personatge per escriure-li la història..., o s'han aprofitat del personatge amb el show-business com a objectiu? Heus aquí tres peces documentals, una d'elles autobiogràfica, que ens permeten explorar els límits entre la càmera benefactora i la càmera espectacle.

Produccions que s'hi projectaran:

- *Like a Butterfly* (documental, 20', Lituània)
- *Father to son* (documental, 70', Finlàndia)
- *The making of Teuntje* (documental, 51', Holanda)

Moderaran la sessió: Antoni Tortajada (TVC) i Joan Gallifa (TVC)

Comptarem amb la presència de: Britta Hosman (directora i guionista de The making of Teuntje) i Visa Koiso-Kanttila (director de Father to son).

LIKE A BUTTERFLY (“COM UNA PAPALLONA”)

Lituània, 20’

Títol original: Like a Butterfly

Any de producció: 2004

Gènere: Documental

Producció: Mirosław Grubek

Director: Ewa Pieta

Aquesta és la història d’un nen amb paràlisi cerebral sense cap interacció amb el món exterior fins que una cuidadora troba un llenguatge adequat per comunicar-s’hi. Uns anys després, aquell nen és capaç de participar en l’escriptura del guió documental sobre la seva vida. I aquesta també és la història d’una directora polonesa que se situa amb la càmera davant d’una realitat tan difícil com temptadora. No us perdeu una de les seqüències més colpidores de l’INPUT 2005.

FATHER TO SON (“DE PARE A FILL”)

Finlàndia, 70’

Títol original: Father to son

Any de producció: 2004

Gènere: Documental

Producció: Iris Härmä

Director: Visa Koiso-Kanttila

Ser fill es converteix de vegades en un dels oficis més difícils del món. Aquest és el cas del director finlandès Visa Koiso-Kanttila, víctima d’una infantesa complicada. Ara, en plena maduresa, agafa la camera per saldar comptes amb el passat a través d’un llarg viatge per intentar, si és possible, curar amb el seu pare les velles ferides. Intimitat, dolor, plors i rialles...; tots els ingredients d’una bona teràpia. Veritable?

THE MAKING OF TEUNTJE (“LA FORMACIÓ DE TEUNJE”)

Holanda, 51’

Títol original: The making of Teuntje

Any de producció: 2004

Gènere: Documental

Producció: Ilse Van Huisstede

Director: Britta Hosman

Teunje està a punt de complir quinze anys. És una adolescent com qualsevol altra, si no fos perquè viu amb tres mares, una germanastra, i és a punt d’anar al casament de l’home que no li ha fet de pare però que va donar l’esperma per concebre-la. Teunje resumeix ella sola unes quantes de les noves realitats familiars actuals. I no és pas ficció, tot i que la directora holandesa Britta Hosman aconsegueix un retrat documental tan acurat i una narrativa tan mil·limetrada que es diria que algú n’ha escrit els diàlegs.

Dijous 1 de desembre

“PERLES DE L’INPUT”

Què fa coincidir aquestes tres peces en una mateixa sessió? El títol ho evidencia. Ens trobem davant tres programes que utilitzen el format de manera poc convencional. Això vol dir que als continguts que s'hi tracten se'ls dona una forma a la qual no estem acostumats. També nosaltres procedim al mateix quan, en una de les sessions temàtiques del MINIPUT, decidim donar-li una forma no pròpia, la de la singularització de les peces que s'hi projectaran. De vegades cal reinterpretar els vells esquemes; llavors, en la mesura que uns comencen a crear des de l'ingeni, els altres en comencem a gaudir.

Produccions que s'hi projectaran:

- *John Safran vs. God/ "John Safran contra Déu"* (entreteniment, 26', Austràlia)
- *Flashmob: The opera* (musical, 60', GB)
- *Little angels/ "Àngels petits"* (documental, 28', GB)

Comptarem amb la presència de: Phil Chilvers (director de Flashmob: The opera)

Moderaran la sessió: Gemma Larrègola (independent, membre de l'INPUT) i Miquel Garcia (TVC)

JOHN SAFRAN VS. GOD / "JOHN SAFRAN CONTRA DÉU"

Austràlia, 26'

Títol original: John Safran vs. God

Any de producció: 2004

Gènere: entreteniment

Producció: John Safran, Selin Yaman

Director: Craig Melville

És possible ironitzar sobre la religió a televisió sense ferir susceptibilitats o promoure escàndols? John Safran és un Michael Moore australià que va pel món buscant alguna cosa en què creure, un déu que l'inspiri la fe. En els diversos capítols d'aquesta sèrie visita mormons, budistes, jueus, catòlics... El que és segur és que Johan Safran, amb aquesta producció, s'ha guanyat un lloc a l'infern.

FLASHMOB: THE OPERA

Anglaterra, 60'

Títol original: Flashmob*: The opera

Any de producció: 2004

Gènere: "Performing Arts"

Producció: Stephen Powell

Director: Phil Chilvers

Programar òpera a la televisió no és fàcil. Però si muntés, en directe, una orquestra a les andanes d'una estació i interpretés una òpera amb aires de fulletó, tens l'èxit assegurat. La BBC ho va fer a l'estació de Paddington de Londres al 2004 per explicar un triangle amorós a ritme de Bizet, Mozart, Puccini i Verdi. Barítons, tenors i cors acaben enmig dels passatgers, un públic incrèdul i divertit. Un fantàstic resultat que converteix aquesta peça en un format gens convencional.

(*) S'anomena flashmob una trobada espontània d'un grup de gent per fer una acció, convocats a través d'Internet o SMS. Un dels més sonats i propers va ser la convocatòria del 13 de març del 2004 davant les seus del Partit Popular.

LITTLE ANGELS / "ÀNGELS PETITS"

Anglaterra, 28'

Títol original: Little angels

Any de producció: 2004

Gènere: documental

Producció: Sophie Harris

Director: Sophie Harris

Versió de la BBC de Supernany. Aquí, Tanya Byron ajuda una família amb dificultats per educar els seus dos assalvatjats bessons. La sèrie troba una fórmula per tractar les relacions entre pares i fills; un programa d'interès social que no renuncia a l'entreteniment. Però també desperta alguns interrogants: l'interès social, legitima la invasió de l'àmbit privat? Fins a quin punt és útil i fins a quin punt és destructiu?

Divendres 2 de desembre

“MIRADES PERSONALS”

De vegades, quan ens trobem davant d'un relat fílmic amb una gran càrrega dramàtica, és quan més s'evidencia el dispositiu del que grava. És a dir, de sobte l'espectador es comença a fer preguntes, no tan sols sobre les relacions entre aquells que són observats i, per defecte, sobre la seva quotidianitat, sinó també sobre quina és la relació que s'estableix entre aquest i el que filma, convertint així la mirada personal de l'autor o autora, en un element indispensable, que situa l'espectador en una posició privilegiada respecte a aquestes realitats.

Produccions que s'hi projectaran:

- *Camera* (ficció, 14', Kazakhstan)
- *11.000 km* (documental, 17', Tadzikistan)
- *Diary* (documental, 25', Lituània)
- *L'avi de la càmera* (documental, 20', Espanya)

Comptarem amb la presència de: Oksana Buraja (directora, càmera i guionista de *Diary*) i Neus Ballús (directora de *L'avi de la càmera*)

Moderaran la sessió: Tània Balló (independent, membre de l'INPUT) i Àngel Leiro (TVC)

CAMERA

Kazakhstan, 14'

Títol original: Camera

Any de producció: 2003

Gènere: Drama

Producció: Aiman Konchakova

Director: Aida Mashurova

Aquesta peça de ficció utilitza els elements del documental per apropar l'espectador a una realitat terrible, el maltractament que pateixen alguns nens a l'escola. Produïda amb pocs recursos, Camera esdevé un exercici fílmic implacable, on la construcció narrativa i l'elecció d'un estil brut i aparentment deixat, són la base d'una història que sorgeix de la denúncia però que acaba esdevenint un relat tendre i ple d'ironia.

11.000 KM

Tadzikistan, 17'

Títol original: 11.000 km

Any de producció:

Gènere:

Producció:

Director: Orzumurod Sharipov

Ningú oblidarà mai les imatges de l'11 de setembre del 2001. Ara bé, imaginem-nos per un moment que aquestes

imatges tantes vegades emeses per les televisions, no existissin, imaginem-nos també que el dolor de la guerra i de la mort formessin part del nostre paisatge més quotidià. Quina seria llavors la nostre visió de l'horror?

DIARY

República de Lituània, 25'

Títol original: Diary

Any de producció: 2004

Gènere: Documental

Producció: Kestutis Petrulis

Director: Oksana Buraja

Diary, és l'exemple més clar d'aquesta mirada personal de l'autor. La camera, casi immòbil, sap introduir-se en el nucli d'unes vides plenes de conflictes personals i de somnis no realitzats. A mesura que el retrat avança l'objecte observador és va diluint en si mateix fins quasi desapareix, per convertir-se en un element quotidià capaç de captar moments d'alta tensió i dramatisme.

L'AVI DE LA CAMERA

Espanya, 20'

Títol original: l'avi de la càmera

Any de producció: 2004

Gènere: Documental

Producció:

Director: Neus Ballús

I si de sobte inverteixo el concepte? El que fins ara observava, es converteix ara en l'observat. L'avi que filma sense percepció professional, la neta que filma l'avi amb una barreja d'intenció artística i d'intent de coneixement personal. Una visió gens paternalista sobre l'aprenentatge però a l'horaun relat ple de tendresa.